

הבחירה של קלרנס דרו, פרקליט המקוללים

יובל אלבשן*

קומו, המקוללים עלי אדמות,
קומו, עבדים מזי רעב.

– האינטרנציונל¹

שאל אותו: פרעה, מה פרען אותך?
ענה לו: לא מצאתי אף אחד שיתנגד לי.

– אמרה מצרית קדומה²

מבוא

נעשיתי לעורך דין בזכות אדם אחד. קלרנס סיוארד דרו (Clarence Seward Darrow) שמו. יד המקרה – או שמא זו היתה ידו המכוונת של אבי זכרו לברכה – גלגלה אלי את הביוגרפיה לצד הנרדפים,³ שכתב אירווינג סטון על אודותיו של דרו ובה תיאר בהרחבה את פעילותו בתור עורך דין מוביל לזכויות אדם. מאבקיו ההרואיים להביס את המערכת השיפוטית המושחתת שבו את לבי. הדרך שבה הגן על ג'ון סקופס, המורה שלימד את תורת האבולוציה בטנסי והועמד על כך לדין ב-1925 במשפט הקופים המפורסם,⁴ הסעירה אותי. לא יכולתי להניח את הספר מידי.

את הספר המאובק והמתפורר מצאתי יום אחד בספרייתו העשירה של אבי,

* פרופ' יובל אלבשן הוא דיקן הפקולטה למשפטים בקריה האקדמית אונו ויו"ר משותף של תוכנית הפרויקט "שכר מצווה" של לשכת עורכי הדין.

כאשר 12 שנים אחרי מותו הפתאומי גייסה אמי את תעצומות הנפש שהיו דרושות לה לסדר את חדר עבודתו. הצעתי לעזור לה. זו היתה שנתי השנייה בלימודי המשפטים באוניברסיטה, אֶכְזַבְתִּי מהם היתה גדולה, וששתי לכל תירוץ להתחמק מנוכחות בקורסים. הלימודים היו רחוקים ממה שדמינתי. חלמתי צדק לחלשים וקיבלתי מציאות של עוד כוח לחזקים.⁵ קיוויתי להיטיב עם בני אדם ומצאתי את עצמי בדרך לקריירה שנדמתה לי כולה כשירות הרע. פעמיים עמדתי לפרוש מהלימודים וחזרתי בי, כנראה היתה זו החרדה הכלכלית שליוותה אותי כל חיי והניאה אותי מכך. באותו בוקר אצל אמי הרגשתי שאיני יכול עוד. תכננתי לספר לה שהחלטתי סופית לעזוב את הלימודים.

ואז הגיח לצד הנרדפים מאחת החצרות האחוריות בספרייה של אבא. הוא הסתתר בשורה האחורית לצד ספרים נשכחים אחרים שלפניהם שורה קדמית של ספרים חדשים יותר. קראתי אותו בנשימה אחת בסוף שבוע אחד לקול מחאותיה של אמי ("באת לעזור לי לסדר או לקרוא? נו באמת, יובל!") עד שהגעתי לפרק האחרון המתאר את מסע הלוויה שנערך לדרו: "עברו אלפי אנשים על פני ארונו כדי להיפרד ממנו. פועלי רכבת ופועלי פלדה בסרבליהם, פועלות ניקיון בחלוקי עבודתן, כושים נושאים סלי סעודתם בזרועם; ידועי הפחד והאימה שפנו אליו בשעתם כדי להחם את לבם כנגדו; החלשים, הנבוכים והמהססים שנתחזקו מכוח עוז לבו; ידועי התלאות, האומללים והחולים בנפשם שניסו להבהיר לעולם את מצוקתם; מורים שאת חירותם הרחיב במאבקיו; תלמידים שדעתם נתעוררה בזכות כפירתו במקודש; [...] ובשעות האפלות שלפנות בוקר באו ציפורי הלילה, היצאניות, הארחי־פרחי, הנרקומנים, הגנבים, החלכאים [...] כל אלה שזקוקים היו לידיד והיו חסרי ידידים ואשר להם היה קלרנס דרו כידיד".⁶ כולם יחד שמעו את מספידיו מכנים אותו "שוחר החירות הבולט ביותר בהיסטוריה האמריקנית מאז ימיו של תומאס ג'פרסון", ובחיוך מהמרים כי "מחולל הוא מהומות בבתי הדין של מעלה כמו שעשה כאן",⁷ שהרי דרו טען בחייו ש"אחת היא לו אם גיע למרומים או לשאול, ידידים טובים כה רבים יש לו גם כאן וגם כאן".⁸

קראתי וגיליתי את המשפט שחלמתי להיות אחד ממשרתיו. המשפט שהוא שליחות ולא רק שירות.⁹ המשפט שמאמין בכוחו לתקן חברה. המשפט שדמינתי בנעורי כשלמדתי מהנביא מיכה כי החשוב מכל יסודות הקיום האנושי הוא עשיית הטוב. ("הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך").¹⁰ גיליתי ונשארתי, עד עצם היום הזה.

א. האגדה על פרקליט המקוללים

אין הרבה אגדות משפטיות כמו זאת של קלרנס דרו, שכונה בצדק "פרקליט המקוללים". הוא היה ממייסדי האיגוד האמריקני לחירויות האזרח¹¹ הוא שם את נפשו בכפו כשהתנגד לעונש מוות בזמנים שהכול תמכו בגור הדין הזה;¹² הוא הצליח לחלץ מעונש מוות את הנערים-הרוצחים משיקגו, לאופולד ולב, ב-1924;¹³ וכאמור ייצג בהתנדבות את ג'ון סקופס. פעם אחר פעם ייצר תקדימים וסייע לשחורים שהופלו לרעה בתוך מערכת המשפט הלבנה והגזענית, ולכל מי שכינה "רפי השכל, המטורפים והאומללים".¹⁴ הוא היה דמות גדולה מהחיים, בכל מובן. אדם שבז למוסכמות והרבה לקומם ולהכעיס את אדוני השיטה (בייחוד שבה את לבי במנהגו לבוא לעתים לבתי המשפט ללא מקטורן כנדרש). הוא לא שעה לכללי אתיקה שנדמו בעיניו לא ראויים. פועל צדק אמיתי וחסר פחד בתעשיית משפט שהיתה, לרוב, מושחתת והפלתה לטובת לבני העור בעלי ההון והכוח.¹⁵ ככל שהמשכתי וחקרתי על דרו גברה והלכה התפעלותי. במיוחד ריגשו אותי נאומיו המפורסמים בפרשת סוויט (Ossian and Henry Sweet).¹⁶ עניין זה ראוי להרחבה.

לכאורה זה היה עוד סיפור אחד מני רבים על הפליית השחורים. משפחה שחורה רכשה בית בשכונה יוקרתית שכל תושביה לבנים. מהרגע הראשון דחו אותה השכנים וניסו להבריחה אך ללא הואיל. הרוחות התלהטו וכשמשפחת סוויט השחורה נכנסה לביתה, הגיעו לשיאן. באותו לילה צבאו על הבית המון לבנים גזענים חמומי מוח וניסו לפגוע ביושבי. משפחת סוויט ירתה בתגובה, ואחד התוקפים הלבנים נהרג.¹⁷ יושבי הבית, בהם ארבעה מבני משפחת סוויט, הועמדו לדין לפני חבר מושבעים לבן והואשמו ברצח. כשנעמד דרו לשאת דברי סיכום, נאם את אחד מנאומי הסנגוריה היפים ביותר בהיסטוריה לדעתי. הוא ארך יותר משבע שעות, ולא בכדי נכנס לרשימת הנאומים ששינו את העולם. דרו הצליח לשכנע את חבר המושבעים לראות בירי פעולה מתוך הגנה עצמית ולזכות את הנרי סוויט. בהמשך ביטלה התביעה את יתר כתבי האישום.

אני מתעקש כי אין דבר בתיק הזה למעט דעות קדומות. אם זה היה הפוך ואחד-עשר לבנים היו יורים והורגים שחור כשהם מגנים על ביתם ועל חייהם נגד אספסוף שחור, אף אחד לא היה חולם להגיש נגדם כתב אישום. להפך. הם היו מקבלים מדליה! [...] זה המצב, רבותי, וזה כל מה שיש במצב הנוכחי. סלקו ממנו את השנאה ולא נותר דבר.

עכשיו, רבותי, רק עוד מילה אחת ואסיים את טיעוני. אינני גר בעיר דטרויט ואין בלבי על העיר. למעשה תמיד אזכור אותה בחיבה גדולה, בעיקר אם משפט זה יסתיים כפי שאני חושב ומרגיש שהוא יסתיים. אני אחרון האנשים שיבוא לכאן כדי לעורר שנאה על בסיס גזע או שנאה מכל סוג אחר. אין אני מאמין בחוק השנאה. אמנם ייתכן שאינני נאמן לאידיאלים שלי תמיד אבל אני מאמין בחוק האהבה ואני מאמין שאי־אפשר לעשות דבר בעזרת שנאה. יום יבוא, אני מקווה, ואנשים יאהבו איש את רעהו וישכחו מה צבעם או דתם. עד אותו יום לא נימנה עם בני התרבות.

אני יודע, לגזע השחור צפויה עוד דרך ארוכה. חיי של הגזע השחור היו, אני מאמין, חיים של אסון, של עוולה ושל דיכוי. החוק עשהו שווה בין שווים ואילו בני האדם לא. והרי אחרי ככלות הכול חשוב מה עשה האדם ולא מה עשה החוק. אני יודע, צפויה לו עוד דרך ארוכה לפני שיוכל לתפוס את אותו המקום אשר על פי אמונתי עליו לתפוס. אני יודע כי צפויים סבל, יגון, מצוקה ומוות בקרב השחורים ואולי גם הלבנים. צר לי. אעשה ככל יכולתי כדי למנוע את הדבר. אציע סבלנות. אציע סובלנות. אציע הבנה. אציע את כל אותם הדברים הדרושים לחיים משותפים לבני אדם.

רבותי, מה לדעתכם חובתכם במשפט זה? התבוננתי מדי יום ביומו באותם פנים שחורים דרוכים שהצטופפו בבית המשפט. פנים שחורים אלה מביטים כעת בכם, שנים־עשר אנשים לבנים, ומרגישים כי תקוות הגזע שלהם ופחדיו נתונים בידיכם. משפט זה עומד להסתיים רבותי. בעבורם הוא החיים. אף לא אחד מבני צבעם יושב בחבר המושבעים. גורלם נתון בידיהם של שנים־עשר לבנים. עיניהם תלויות בכם, לבבותיהם יוצאים אליכם ותקוותיהם תלויות בפסק הדין שלכם. זה הכול. אני מבקש מכם, בשם הנאשם, בשם אותם אנשים חסרי אונים הפונים אליכם ויתרה מזאת – בשם האומה הגדולה הזאת והעיר הגדולה הזאת שעליה מוטלת החובה להתמודד עם הבעיה הזאת ולהתמודד איתה ביושר – בשם הקדמה והמין האנושי, אני מבקש מכם לקבוע שפסק הדין במשפט זה הוא: חף מפשע! תודה.¹⁸

כשעצמתי את עיני יכולתי ממש לדמיין את התדהמה שנפלה באולם בית המשפט כשהוא נשא את דבריו. וכך, במרוצת השנים, כשנתקלתי שוב ושוב בשמו של דרו, הוא תמיד הזכיר לי מדוע רציתי להיות עורך דין וגם איזה עורך דין ביקשתי להיות.

ב. דרך השוחד וההשחתה – הבחירה של דרו

רק כעבור זמן, ואני כבר שבוי בגורלי כעורך דין קהילתי הפועל בסמטאות האחוריות של החברה הישראלית, התוודעתי לגילויים שנפוצו בארצות הברית על דרו ועל דרך התנהלותו. הרשת הוצפה אז במידע המרעיש עם פרסום ספרו של ג'פרי קוהאן *The People v. Clarence Darrow*,¹⁹ שבו חשף ראיות ועדויות חד-משמעיות כי דרו שיחד עדים ומושבעים כדי להבטיח זיכויים או כדי לפסול חבר מושבעים במשפטים פליליים. קוהאן, שאהד את דרו, הצדיק את מעשיו בטענה שלדרו לא היתה ברירה. אם רצה לתת הזדמנות שווה ללקוחותיו הרדיקליים מארגוני העובדים מול התאגידים הגדולים שלחצו להרשתתם, היה חייב להיעזר בתשלומי שוחד, אבל התגובות נגדו בקהילייה המשפטית היו חריפות עד מאוד.²⁰

אלן דרשוביץ, עוד אחד מעורכי הדין הגדולים מהחיים,²¹ כתב בשצף קצף: "הייתי הרוס. לגיבור שלי לא היו רק רגלי חרס; דמותו כולה התפוררה לנגד עיני... היו מניעיו של דרו אשר היו, הראיות המשכנעות שהוא שיחד מושבעים פסלו לנצח את דרו מלשמש מופת חיקוי לפרקליטים. אין כל הצדקה להשחתת המערכת המשפטית, גם כשהדבר נעשה כדי להשוות את הסיכויים [...] קוהאן כתב בספרו שבתי הספר למשפטים אינם מלמדים שימוש באמצעים כגון שוחד [...] הסכמתי איתו. הסיבה לכך שאיננו מלמדים "אמצעים" כאלה בבית הספר למשפטים היא שאין אלה כלים של עורכי דין. ייתכן אמנם שהם משמשים מהפכנים ואחרים הפועלים מחוץ למערכת, וייתכן שניתן אפילו להצדיקם בשיקול מהפכני של קידוש אמצעים ומטרה. אבל עורך דין, המבצע עבודה של עורך דין, אינו יכול להשתמש באמצעים כמו אלה, בלא הבדל מה הפרובוקציה הניצבת מולו. עורך הדין רשאי להתמרמר על שחיתותם של יריביו; עורך הדין רשאי לחשוף או לגנות – או אולי אפילו זכאי לפרוש מעיסוקו המשפטי ולהפוך למהפכן, אם המטרה צודקת והפרובוקציה חמורה דיה. אבל עורך הדין אינו רשאי להפוך לחלק מן השחיתות במטרה ללחום למען הצדק כעורך דין. אם דרו חצה את הקו הזה, כפי שקוהאן טוען בצורה משכנעת שחצה, כי אז אין הוא ראוי לאדרת הכבוד שנשא בגאוה על כתפיו במשך רוב המאה הזאת. אלה מאיתנו שבמשך שנים רבות ראו בדרו גיבור יתאכזבו לגלות את רגלי החרס שלו, אבל תובענותיה הנוקשות של ההיסטוריה חייבות לגבור על כל נטייה להאדרה, גם כאשר מדובר באחד הפרקליטים המעטים מאוד שהיה סיכוי להציגו כקדוש משפטי".²²

יש לדעת כי זו היתה התגובה הפושרת מכולן. נדמה היה שהכעס על דרו הציף את כל אוחזי העט בקרב עוטי הגלימות השחורות. תחושות של אכזבה אישית נמהלו בכעס אמיתי על ה"בגידה" של דרו. איך העז להטעות את כולם? הטהרנות המשפטית בשילוב הארס שהוא חלק מארגז הכלים המשפטי הפכו את פרקליט המקוללים למקולל בעצמו. היו שהציעו להוציא את פסקי הדין שלו מספרי הפסיקה, או לכל הפחות למחוק את החלקים שעוסקים בו מספרי הלימוד בפקולטות למשפטים.²³

ג. מבט נוסף על הבחירה של דרו

דעתי לא היתה כדעתם. בשלב זה של חיי המקצועיים כבר הכרתי די מקרוב "משפטנים דגולים" חיים כדי לדעת שכאשר מתקרבים לאנשים "גדולים", נחשפים לרוב גם לקטנותם. אבל לא רק משום כך לא חשתי נבגר ממעשיו של דרו. ניסיוני כעורך דין בתוך מערכת משפט שלא תמיד באמת ביקשה לסייע ללקוחותי המוחלשים לזקוף את גוון, גרם לי לחשוב כי ייתכן שיש צדק במעשיו של דרו. ביני לביני תהיתי: האם מעשיו של דרו אכן כה חמורים? האם מבחן התהליך לעולם מכתיים את מבחן התוצאה? והרי אין מחלוקת בין המלומדים שבזכות התקדימים שיצר דרו (ובהם אף אלה המבוססים על מעשי שוחד), פעלה מערכת המשפט האמריקנית במקומות אחרים ובזמנים מאוחרים יותר נכון יותר, צודק יותר וראוי יותר. כמי שייצג את המקוללים והאומללים אני מאמין שבעיניו של דרו לא עמדה לפניו כל דרך אחרת לסייע להם ולהביא את השינוי ואת הצדק המבוקש. הרי לבעלי הכוח וההון אין צורך בשיחוד מושבעים, הם הרי יודעים להשפיע באמצעות כספם וכוחם, באופן חוקי, על השיטה כדי שזו תשרת אותם. אם כן, מה הרבותא?

במהלך שמונה שנים ניהלתי בעזרת תלמידי בקליניקות המשפטיות של האוניברסיטה העברית בירושלים פרויקט מעקב אחרי משפטים של נעדרי ייצוג. הסטודנטים ישבו באולם במהלך הדיונים ותיעדו את הדרך שבה ממלכת הצדק פועלת, הלכה למעשה. הסטודנטים בחרו אקראית הליכים משפטיים – כמעט כולם של נתבעים במשפטים אזרחיים – שלא היו מיוצגים משום שלא היה לאל דם לשלם על הייצוג. כלשון המעטה אפשר לומר שיחסם של השופטים כלפי הנתבעים היה פעמים רבות מחפיר. לא עניינה את שופטי ישראל עשיית הצדק, לא נגעה ללכם המצוקה נטולת הייצוג שזעקה באולמותיהם. נעדרי הייצוג היו עבורם

התיקים הכי מהירים להכרעה, וזו כמעט תמיד היתה לרעתם. תיקים "פעוטים" אלה אפשרו לשופטים להפגין יעילות, ולמנהל בתי המשפט להציג מספרים יפים על "קיצור פרק הזמן של התיקים המחכים להכרעה במערכת המשפט". במקומות שבהם הופיע פרקליט צמרת, מהסוג שהשופטים נוהגים להתרפס לפניו, העוול והעיוות היו גרועים אף יותר. ניסיון רע זה, שתיארתי בספרי **זרים במשפט**,²⁴ גרם לי לחשוב מחשבות שניות על הביקורת שהוטחה בדרו.

האם לא היתה הביקורת נגועה בטהרנות יתר? כזו המאפיינת את אלה שלעולם לא ידעו מהו הטעם בפיך כשאתה נכנס לאולם בית משפט ויודע כי אין לך או ללקוח שלך סיכוי כלשהו כי מנגד יש פרקליט אחר בעל השפעה או תובע בעל הון או חבר מושבעים המשקפים חברה גזענית או שופט שהמערכת לוחצת עליו להכריע מהר, ואתה המקרה הקל והנוח ביותר לשפר את הסטטיסטיקה? לא, אני לא הייתי בוחר לשחד מושבעים ולא הייתי נוקט שום פעולה לא חוקית, ואולם, אני פועל בתקופה משפטית חשוכה כמו זו אשר בה פעל דרו. עם כל הביקורת שלי על מערכת המשפט של ימינו, אין ספק שהיא שקופה יותר, מבוקרת יותר ועל כן טובה יותר. ובכל זאת קל לי להזדהות עם המצוקה של דרו שכן גם היום, אף שהמערכת טובה וצודקת עשרות מונים מזו שהיתה קיימת בזמנו, עדיין אין לחלשים, לידועי התלאות ולאומללים המקוללים שבאים בשעריה סיכוי רב לקבל צדק. הם נעדרים שוויון הזדמנויות אמיתי בחברה, וכפועל יוצא מכך גם במשפט שמשקף את הדעות הרווחות בחברה שבה הוא פועל.

המשורר חזי לסקלי כתב פעם על שירה שהיא "חייבת לעמוד ולדבר. לעמוד על מכונת כביסה מקולקלת ולדבר בשפתו של הגרב שגרם לקלוקל. שירה חייבת לרקוד, ולצייץ בשפתו של העכבר המתגורר מתחת לבמה ונחרד מעדינותו המופרזת של המחול... שירה יכולה לבנות בית מגורים, בית חולים, בית ספר, בית סוהר, בית כנסת, אך היא מעדיפה לגלות באר חלב באמצע עיר".²⁵ לטעמי כך גם צריך לנהוג המשפטן המבקש לחולל תיקון חברתי. לרקוד לפי הכללים, אבל גם לציין בשם אלה שמתגוררים מתחת לבמה המשפטית ונחרדים מזעזועיה. לעמוד על מכונת כביסה, אבל גם להשמיע את קולו המושתק של הגרב שגרם לקלוקל. כמו השירה, גם עריכת הדין חייבת "להיות קבורה באדמה ולדבר בשפתם של המתים".²⁶ וזה לטעמי מה שעשה דרו. ובזכות מעשיו הצליח, כחזיון תעתועים, להפוך את המשפט בשנים החשוכות ביותר באמריקה לבאר חלב של תקווה. את בחירתו זו, שנעשתה מדעת ובמודעות מוחלטת, איש לא יוכל לקחת ממנו. גם לא טהרני ההווה והעתיד.

הערות

1. "Theboub Les damnés de la terre / Debout les forçats de la faim", "The International" (1871) of Eugene Pottier. ראו גם פרנץ פאנון המקוללים עלי אדמות (אורית רוזן מתרגמת, 2006).
2. יוסוף אל-קעיד זה קורה במצרים עכשיו 9 (זאב קליין מתרגם, 1990).
3. אירווינג סטון לצד הנרדפים (עדה בן נחום וארנון בן נחום מתרגמים, 1971).
4. Jeffrey P. Moran, *The Scopes Trial and Southern Fundamentalism in Black and White: Race, Region, and Religion*, 70 JOURNAL OF SOUTHERN HISTORY 95 (2004).
5. ראו יובל אלבשן "על נפקדות הצדק החברתי בחינוך המשפטי בישראל" עלי משפט ג 7 (2003).
6. סטון, לעיל ה"ש 3, עמ' 339.
7. שם, עמ' 340.
8. שם, עמ' 340.
9. יובל אלבשן "ריח הגלימה כריח השדה" – על יעדי החינוך המשפטי הקליני" משפטים לד(3) 455 (2005).
10. מיכה ו', 8.
11. SAMUEL WALKER, IN DEFENSE OF AMERICAN LIBERTIES, SECOND EDITION: A HISTORY OF THE ACLU 102-167 (1990).
12. PHYLLIS VINE, ONE MAN'S CASTLE: CLARENCE DARROW IN DEFENSE OF THE AMERICAN DREAM 19 (2005).
13. ראו תיאור ממצה של עבודת דרו במשפט המפורסם הזה במאמרו הדיגיטלי של Douglas O. Linder, *The Leopold and Loeb Trial: A Brief Account* (1997), <http://law2.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/leoploeb/Accountoftrial.html>.
14. סטון, לעיל ה"ש 3, עמ' 14.
15. יובל אלבשן זרים במשפט – נגישות לצדק בישראל 128 (גיורא רוזן עורך הסדרה, 2004).
16. The People of Michigan v. Ossian Sweet et al. (Oct.-Nov., 1925); The People of Michigan vs. Henry Sweet (April-May, 1926). לתיאור המשפטים, ראו את המאמר המצוין Douglas O. Linder, *The Sweet Trials: An Account*, <http://law2.umkc.edu/faculty/projects/ftrials/sweet/sweet.html>.
17. KEVIN BOYLE, ARC OF JUSTICE: A SAGA OF RACE, CIVIL RIGHTS AND MURDER IN THE JAZZ AGE 122 (2004).
18. רוזלינד הורטון ווסלי סימונס נאומים ששינו את העולם: הנאומים, הסיפורים והאנשים מאחורי הרגעים שעשו היסטוריה 76-79 (ענבל שגיב נקדימון מתרגמת, אורן נהרי עורך המהדורה, 2008).
19. GEOFFREY COWAN, THE PEOPLE V. CLARENCE DARROW: THE BRIBERY TRIAL OF AMERICA'S GREATEST LAWYER (1993).
20. JOHN A. FARRELL, CLARENCE DARROW: ATTORNEY FOR THE DAMNED (2011).
21. ALAN M. DERSHOWITZ, TAKING THE STAND: MY LIFE IN THE LAW (2013).

- 22 . אלן דרשוביץ מכתבים לעורך דין צעיר 32 (ענבל שגיב מתרגמת, 2006).
- 23 . VINE, לעיל ה"ש 12, עמ' 201.
- 24 . זרים במשפט – נגישות לצדק בישראל, לעיל ה"ש 15.
- 25 . חזי לסקלי באר חלב באמצע עיר: כל השירים, 1968–1992 56 (ניצה דרורי-פרמן עורכת הסדרה, 2009).
- 26 . שם.